

מחוץ לחומה

"נמאס לי ממך!" צעקה חדה פילחה את האוויר בבית המבולגן, חזקה מספיק כדי לקטוע לרגע את הריב שהתנהל בו.

"לך נמאס ממני?" גיחך הגבר השני בחדר. "שבע עשרה שנה אתה מתנחל לי בבית ורק מעביר ביקורת, פריזיט מטונף. מה יצא לי טוב ממך, אה, דייב? מה?"

"בגללך אמא מתה! בגללך!" הטיח הנער באביו. "אתה והאידיאולוגיה הדפוקה שלך. הרי הרופאים הם סתם אידיויטים, למדו בולשיט שבע שנים, נכון? אם הגיע הזמן של מישהו למות אז אנחנו לא צריכים להתערב, זו החלטה של האל, לא?"

הכעס בער בעיניו של המבוגר מבין השניים. "אתה לא תדבר ככה לאבא שלך," הוא מלמל בקול מלא שנאה וצעד קדימה אל עבר בנו, עוצר כאשר המרחק ביניהם עומד על סנטימטרים ספורים בלבד. דייב לא זז. האב דחף אותו בחוזקה אחורה, והוא נפל על ערימת שברי זכוכית, שהייתה אגרטל מעוטר עד שאביו ניסה לזרוק אותו עליו באחד מהריבים שלהם.

הנער קם על רגליו, מתעלם מהחתכים על ידיו ורגליו.

"זה מספיק," הוא התנשף בזעם, שיערו החום והארוך נופל על פניו. "אני הולך."

"סוף סוף!" קרא האב, אך דייב לא הקשיב לו. הוא לקח את ארנקו שהיה מונח על שולחן האוכל, תחב אותו אל הכיס האחורי של מכנסי הג'ינס הקרועים שלו ועזב את הבית בטריקת דלת. הוא עשה זאת פעמים רבות בעבר, אך הפעם היה ברור גם לדייב וגם לאביו שהוא כבר לא יחזור.

הוא הלך באופן טבעי אל המקום שאליו פנה תמיד במצבים כאלו – ביתו של חברו הטוב ביותר. בדרך לשם דייב הבחין בדם על בגדיו, אך לא היה לו זמן לדאוג לכך. הוא קיווה כי חברו יוכל להשאיל לו בגדים.

הערב החל לרדת, בעוד שדייב הלך ברחובות כחייל ולחם מול העולם לבדו. פנסי הרחוב נדלקו, מאירים את דרכו של הנער. כמעט ולא היו עוברי אורח ברחוב, וגם אלו שכן יצאו מבתיהם נראו ממהרים במיוחד ולא שמו לב למתרחש סביבם.

דייב הגיע אל הבית ודפק על הדלת. אחרי מספר שניות, נער רזה ונמוך בן גילו פתח את הדלת. הוא הביט בו בתדהמה, סורק אותו בעיניו הכחולות. "דייב, מה קרה לך?"

"שתוק, ג'ואי, ותן לי להיכנס."

ג'ואי נענה לבקשת חברו וזז מהדלת, מאפשר לו מעבר. דייב נכנס פנימה וחברו סגר את הדלת אחריה.

"יש לך בגדים נקיים להלוות לי?"

"אתה יודע איפה החדר שלי, פשוט קח משהו מהארון."

הנער בבגדים המוכתמים בדם פנה אל המסדרון ונכנס אל החדר השני מימין. החדר היה מלוכלך ושרוי בתווה ובוהו – בגדים על הרצפה, ניירות מקומטים בכל מקום, ספר מרופט על המיטה. צבע הקרם העדין התקלף מעט מהקירות, שעליהם נתלו פוסטרים של להקות הרוק האהובות על ג'ואי.

דייב פנה אל ארון הבגדים החום שבפינת החדר. הוא פתח אותו והביט בבגדים שהיו בו. מכיוון שחברו היה נמוך ממנו בהרבה, הוא חיפש אחר הבגדים הגדולים והארוכים ביותר, בתקווה שהם לא יהיו קצרים מדי באופן משמעותי. בסופו של דבר, הוא בחר במכנסי ג'ינס שחורים וחולצת טריקו לבנה. הוא סגר את דלת החדר והתלבש במהירות. להפתעתו, הבגדים התאימו לו בדיוק. לפני שחזר אל הסלון, דייב פתח את החלון שבצדו המרוחק של החדר, כדי שהמקום המחניק יוכל להתאוויר. כשחזר לסלון, הוא זכה לקבלת פנים שנייה מחברו.

"עכשיו אתה מוכן לספר לי מה קרה?"

"רבתי עם אבא שלי, שוב," הסביר וגלגל את עיניו. "הוא זרק עליי אגרטל שלצער הרב התנפץ על הרצפה ולא על הפרצוף שלי, ואז דחף אותי על הזכוכיות השבורות. אני לא מתכוון לחזור לשם."

"וואו, זה כבד," אמר ג'ואי ברצינות תהומית. "יש לך איפה לגור?"

"לא," השיב חברו בסתמיות אירונית.

"אני אדבר עם ההורים שלי, תישאר כאן עד שתסתדר."
"תודה", מלמל דייב.

ג'ואי נעלם במסדרון, מותיר לבד את חברו, שבחר להתיישב על הספה. הוא הביט סביבו – הבית היה מוכר לו היטב, הוא בילה בו ימים רבים בעבר. הבית הזה תמיד היווה עבורו דוגמה לבית המושלם – הוא היה נקי ומסודר, המקרר בו תמיד היה מלא והוא היה מתמלא בריח של ארוחה ביתית ומזינה שלוש פעמים ביום. חיה בו משפחה שלמה, בריאה ואוהבת.
ג'ואי חזר, הבשורה בפיו. "ההורים שלי מסכימים."
"איזה יופי!" קרא דייב בחיך וקם הספה. "תודה, באמת. הצלת אותי. אני חייב לך ובגדול."
"לא, אתה לא", גיחך ג'ואי ומשך בכתפיו. "בשביל מה יש חברים?"

דייב חי עם חברו במשך כמעט חודש. זו הייתה התקופה הטובה ביותר בחייו – משפחתו של ג'ואי קיבלה אותו באהבה רבה, הם היו מהמשפחות האלו שצופות יחד בסרטים בימי שישי בערב ואוכלות ארוחת בוקר עשירה ומפנקת ביום שלמחרת. האחים הצעירים יותר במשפחה, אליס בת הארבע עשרה וסקוטי בן האחת עשרה קיבלו בברכה את האורח, שיחקו עמו במשחקי וידאו ונהנו מחברתו. למרות כל זאת, דייב החל להרגיש כמו נטל על גב המשפחה. הייתה לו עבודה, הוא עבד כקופאי בסניף של רשת מזון מהיר וניסה לפרנס את עצמו ככל האפשר, אך השכר המינימלי והמשרה החלקית לא הספיקו לו, ופעמים רבות הוא מצא את עצמו מבקש מהוריו של ג'ואי כסף עבור אוכל בקיוסק בית הספר או עבור בגדים.

ההתנהלות בבית הספר הייתה קשה מאוד עבור דייב בתקופה הזו. הסתרת מצבו לא הייתה משימה קלה, ושמידה על רמתו הלימודית הייתה קשה אף יותר. הוא מעולם לא היה תלמיד מצטיין, אך גם לא הרבה להיכשל.

נוסף על כך הקשיים האלו, הוא לא הצליח למצוא לעצמו מקום מגורים קבוע. משכורתו הייתה רחוקה מלהספיק עבור חיים עצמאיים, ואף אחד מקרובי משפחתו לא היה מעוניין בו. על אף שחייו בבית של ג'ואי היו טובים, דייב מצא את עצמו נעדר מהבית יותר ויותר, כדי להתחמק מהתחושה שהוא נטל על גב המשפחה – מעין טפיל שגוזל מכספם ומקשה את חייהם.

"אתה בא ברגל הביתה?" שאל ג'ואי את חברו בסופו של יום לימודים.
"לא, יש לי משהו לעשות", שיקר דייב.

"בסדר, ניפגש בערב", ג'ואי יצא מבית הספר והחל ללכת אל כיוון ביתו, לא מפקפק לרגע בתירוץ העלוב והבלתי-מנומק שחברו סיפק לו.

אחרי מספר דקות, דייב יצא גם הוא משטח בית הספר והחל ללכת בכיוון ההפוך מזה שחברו פנה אליו כמה דקות לפני כן, הכיוון בו נמצאת השכונה הישנה ביותר בעיר. היה בה מועדון קטן ורעוע ומאחוריו מגרש חנייה נטוש, שטיפוסים שונים ומשונים נהגו לבלות בו. השמש האירה את הרחובות באור חמים ומנומנם של שעת צהריים מאוחרת, והרחובות היו ריקים. מדי פעם חתול משוטט חצה את הכביש בריצה, ומיד לאחר מכן השקט השלו חזר ומילא את האוויר.

כשהגיע אל השכונה החשוכה והמוזנחת, שמע דייב קול מאחוריו.

"היי, ילד", מלמל גבר גבוה וחסון, בעל קול עמוק במיוחד.

"מה?" שאל דייב והסתובב אליו. מולו ניצב אדם בערך בגיל של אביו, בעל כרס קטנה וריח חריף של אלכוהול שנדף מפיו.

"מה בחור צעיר כמוך עושה במקום מגעיל כזה?" תהה הגבר.

"סתם, יצאתי לסיבוב בעיר..."

האיש צחק בקול רם. "תעשה לי טובה. פושטקים בגיל שלך מחפים רק שני דברים במקום כזה – סיגריות ובירה."

"לא, באמת ש - " ניסה דייב להסביר, אך הגבר השיכור קטע אותו. "בוא, בוא איתי."

הוא ניסה לסרב, אך בסופו של דבר מצא את עצמו נגרר אחרי הזר המוחלט אל מגרש החנייה שמאחורי המועדון הידוע לשמצה. הגבר שלף מכיסו חפיסת סיגריות והדליק אחת מהן, מחזיר את החפיסה אל כיסו ומושיט לדייב את הסיגריה.

"קח."

"לא, אני לא רוצה - "

הגבר שוב קטע אותו. "נו, קח".
דייב הבין שאין לו עם מי לדבר, ושתק. הוא נאנח ולקח את הסיגריה מידו של האיש הזר ושאף ממנה.
הוא השתעל קלות והעביר את הסיגריה לבעליה. היה לה טעם נוראי, ריח מחניק ושום דבר מהנה.
"למה אתה מחזיר לי?" תהה הזר. "קח".
"אני לא רוצה", אמר דייב, לאט וברור.
"נו, אל תהיה כבד".
דייב הביט סביב בתקווה שמישהו יבוא ויעצור את הסיטואציה. הרחובות נראו שוממים מתמיד, אף נפש חיה לא עברה בהם. שמש הצהריים החמימה כבר החלה להתקרב אל המערב והצללים של העצים בסביבה החלו להתארך.
הוא פשוט רץ משם. רץ בכל כוחו. הוא רץ כאילו חייו תלויים בכך, ועצר רק כשיצא מהשכונה המפוקפקת. הוא התיישב על המדרכה, נשען על הגדר שהקיפה את החצר של אחד הבתים. לאחר שהסדיר את נשימתו, דייב קם והחל ללכת. הוא נגעל מעצמו, הוא נגעל מכך שהיה חלש מדי ולא סירב. הוא הרגיש מנוכר ונחות, לא ראוי לכל המאמץ שמשפחתו של ג'ואי משקיעה בו. לפתע נחתה עליו ההבנה – הוא לא שייך לשום מקום. אין לו בית, אין לו משפחה.
עשר דקות מאוחר יותר, הוא הגיע לבית חברו. הוא פתח את דלת הכניסה המעוטרת בוורדים אפורים של מתכת קרה ונכנס אל הבית. לפני שהספיק לסגור את הדלת, אמו של ג'ואי צצה מהמטבח.
"דייב! מה שלומך?" שאלה בחיוך רחב.
"אני בסדר, רייצ'ל, מה איתך?" דייב חייך כדי לחפות על שקרו.
"שלומי נהדר, תודה ששאלת. אתה בטח רעב, יש שאריות מארוחת הצהריים."
"לא, לא תודה", הוא אמר. "אני לא רעב."
"בסדר", אמרה רייצ'ל וחזרה אל המטבח.
דייב הלך אל עבר החדר של ג'ואי. הדלת הייתה פתוחה, וחברו הטוב ישב על מיטתו וקרא ספר. הוא הרים את עיניו כששמע קול צעדים.
"היי", הוא אמר ביובש לחברו.
"היי", השיב הנער השני.
ג'ואי הביט בידידו במבט בוחן במשך שניות אחדות. לבסוף הוא שאל, "הכל בסדר?"
"כן, ברור, למה שלא יהיה בסדר?"
"לא יודע, תגיד לי אתה. אתה נראה כאילו קרה משהו." הוא משך בכתפיו והניח סימניה בין עמודי הספר, סוגר אותו. "ו... מה זה הריח הזה?"
"אין לי מושג על מה אתה מדבר", אמר דייב במהירות. ג'ואי הביט בו בהרמת גבה, אך לא אמר דבר.
דייב נעדר מהבית יותר ויותר. הוא היה מרבה לשתוק ולהתבודד, הוא היה עייף בכל שעות היממה ובכל ימות השבוע, וכאשר מישהו שאל אותו שאלה הוא היה מביט בו בשתיקה, במבט בלתי ממוקד שמבליט את השקיות הכהות מתחת לעיניו.
על אף שהחוויה בשכונה הנידחת בעירו הבעייתית אותו, דייב חש משיכה בלתי מוסברת לאזור זה של העיר. בימים שבהם ג'ואי היה מסיים ללמוד אחריו, הוא היה מנצל את הזמן כדי ללכת לבקר שם. ברוב הפעמים לא קרה שם דבר מה מיוחד, אך לפעמים דייב היה פותח בשיחות עם עוברי אורח שונים. לפעמים הם היו משוחחים על חייהם, לפעמים הם היו משוחחים על מוזיקה ולפעמים על דברים אחרים. עם הזמן, דייב פיתח אומץ לדבר עם יותר אנשים, ועם אנשים פחות צפויים. הוא נתקל מספר פעמים נוספות בגברים או נשים שהציעו לו כרטיס לכיוון אחד בלבד אל עולם ההתמכרויות שלהם – סיגריות, אלכוהול ואף סמים. בכל אחת מהפעמים הללו, דייב סירב בנימוס. הוא לא היה נער טיפש, וזה ככל הנראה היה מה שעזר לו לשרוד את ילדותו הקשה. חוכמתו גם הייתה זו שעצרה אותו מלהתפתות אל הקסמים שהציעו לו תושבי השכונה, רשע טהור ששלט באנשים רבים מדי, כמו אדון הבובות המעוות את מוחותיהם של קורבנותיו, מעוור את בני ערובתו ומרסק את חלומותיהם ותקוותיהם.
בשעת צהריים של יום בהיר ויפה, דייב שוב עשה את דרכו אל מגרש החנייה שמאחורי המועדון, שבשכונה שכולם פחדו להיכנס אליה. הוא הגיע אל יעדו והתיישב על המדרכה בצמוד לקיר המועדון, כמו שעשה מספר פעמים בשבוע במשך שלושת השבועות האחרונים.

לפתע, הוא הרגיש משהו גדול וכבד מתנגש בצד השמאלי של גופו. הוא סובב את ראשו כדי להסתכל, וראה נער חסון בן גילו שהתנגש בו מבלי לשים לב. "שים לב לאן אתה הולך", מלמל דייב מבלי להביט בנער. "מה אמרת לי?" שאל הנער בכעס, השכרות ניכרת בקולו. דייב לא ענה. "בן זונה מסריח", השיכור מלמל ובעט קלות בנער שישב לרגליו. המילים האלו, שנגעו לאמו המנוחה של דייב, הרתיחו את דמו. הוא קם על רגליו, מביט בנער שמולו בעיניים הבורקות בכעס מרוסן. הוא דחף אותו באגרסיביות אל הקיר. "מה אמרת על אמא שלי?" הוא התנשף בשקט, זעם נוטף מקולו. הנער השני לא ענה. הוא דחף את דייב הרחק ממנו, מפיל אותו כשגבו על האספלט הקשה. דייב ניסה לקום, אך אגרוף פגע בעינו. בעיטה אל בטנו, עוד אחת אל פניו ואגרוף נוסף לעין הפגועה. הוא החזיר לתוקף אגרוף שפגע באפו, וגרם לו לדמם. הדבר רק הרגיש את הנער השני עוד יותר ולא הרתיע אותו כלל – הוא תפס את דייב מצווארון חולצתו והטיח את פלג גופו העליון בקרקע מספר פעמים. רק כשדייב, הפצוע והמדמם, לא העז לזוז יותר – הוא עזב אותו לנפשו והלך משם. דייב נשאר לשכב על האספלט במשך מספר דקות נוספות. כל גופו כאב, עינו השמאלית הייתה נפוחה והראייה בה משובשת. הוא הרגיש משהו חם ודביק על שפתו העליונה. כשהרים את ידו כדי לגעת בנוזל ולבדוק מה הוא, הוא גילה כי מדובר בדם שזרם מאפו. את הדרך לביתו של ג'ואי הוא הלך מושפל, מבטו מופנה אל המדרכה. הוא ניסה לחשוב על תירוצים שיוכלו להסביר את מה שקרה, אך לא מצא כאלו. כשהגיע אל הבית, הוא לקח נשימה עמוקה ופתח את הדלת. לרוע מזלו, כל יושבי הבית בדיוק צפו בסרט בסלון, ואת הליכת הבושה של כל אחד שספג מכות הוא נאלץ לבצע מול משפחה של חמש נפשות. "מה קרה לך, דייב?" שאלה רייצ'ל בדאגה וכיבתה את הטלוויזיה. אביו של ג'ואי הבין כי עדיף שכמה שפחות אנשים יהיו עדים למאורע המשפיל, והציע לשני האחים הקטנים במשפחה לצאת לחצר ולשחק איתו בכדור. שניהם נענו להצעתו ויצאו מהבית יחד עם אביהם. "אני לא רוצה לדבר על זה", אמר דייב בשקט לאחר שהדלת נסגרה, משפיל את מבטו. "זה פלילי? דורש לפנות למשטרה, לדעתך?" הוא הניד בראשו לשלילה. הוא הרגיש נורא – אחרי הכל, הייתה זו אשמתו. הוא זה שלא הצליח לשלוט בזעמו, ולכן הוא האשם היחיד בכך שגופו מכוסה בפציעות וחבורות. "תסתכל אליי", הוא שמע את קולה של רייצ'ל והרים את מבטו באיטיות. "העין שלך לא נראית טוב", היא קבעה. "אבל לפחות האף שלך לא נראה שבור. אני חושבת שכדאי שתלך לשטוף פנים."

דייב הנהן והלך אל עבר חדר האמבטיה בשתיקה. הוא סגר אחריו את הדלת ופתח את הברז, נותן למים הקרים לזרום על ידיו. הוא שטף את פניו וניגב אותם בעדינות, משתדל לא להכאיב לעצמו בנקודות הפצועות. הוא הביט במראה ונגע בעדינות בעינו השמאלית והנפוחה. היא כאבה, ולדייב הייתה תחושה שעד למחרת בבוקר היא תשנה את צבעה לכחול-סגול. הוא סרק את השתקפותו, מחשבות שונות רצות במוחו. יותר מהכאב שהעלבון כלפי אמו הסב לו, הביטוי הזה הזכיר לדייב כמה הוא מתגעגע אליה. החיים היו כל כך יפים לפני שהיא מתה, הם היו משפחה קטנה ומאושרת. הוא חזר אל הסלון בפנים נקיות, לא משפיל את מבטו הפעם. "אתה רעב, דייב?" שאלה רייצ'ל. "ארוחת הערב עוד מעט מוכנה, יש סלט שחתכתי ותפוחי אדמה שג'ורג' אפה", אמרה והחוותה בראשה אל עבר דלת הבית, שבעלה בדיוק עבר דרכה. הוא שמע את השיחה והצטרף אליה – "תפוחי האדמה שלי מאוד טעימים. תנסה". הנער חייך. "כן, אני אשמח. תודה."

"בבקשה", אמרו שני ההורים יחד. כל העומדים בחדר צחקו. ארוחת הערב התנהלה באופן שגורתי – ג'ורג' סיפר בדיחות גרועות, אף אחד מהילדים לא צחק, רייצ'ל נזפה בג'ואי על כך שהוא אוכל מהר מדי. בלילה, ג'ואי ודייב ישבו על הרצפה בחדר שכבר הפך לחדרם המשותף. אתה חייב לספר לי מה קרה, אתה יודע, אמר ג'ואי.

דייב נאנח. "חטפתי מכות. מה עוד יש לספר?"

"איפה, מי, למה, מי התחיל..."

"אני לא רוצה לדבר על זה."

ג'ואי הביט בחברו במבט מבולבל. "משהו לא בסדר איתך, דייב. אני מכיר אותך יותר מדי זמן בשביל

להאמין לשקרים שלך. תמיד סיפרת לי הכל, מה השתנה?"

"אני לא רוצה לספר, מה אתה לא מבין?! צעק דייב וקם על רגליו.

"דייב, אני... החל ג'ואי לדבר, אך חברו קטע אותו.

"תשתוק. פשוט תשתוק. אני לא רוצה לשמוע ממך."

דייב נשכב על המזרן שלו בפינת החדר והתהפך כך שגבו פנה אל חברו, מנסה לישון. הוא שמע את

חברו קם מהרצפה ונכנס למיטתו שלו.

במשך דקות ארוכות, דייב לא הצליח לשקוע בשינה השלווה שייחל לה. מחשבות רבות שטפו אותו,

מלוות ברגשות בלתי מוכרים.

הוא חש אשמה. אשמה על מה שקרה לו בשכונה, אשמה על כך שג'ואי זכה לתגובה עויינת כל כך רק

כי ניסה להיות חבר טוב. הוא עצם את עיניו, מנסה ללא הועיל לשקוע בשינה. הוא נרדם רק לאחר

חצות.

בבוקר שלמחרת, הוא התעורר עייף מהרגיל, השקיות שמתחת לעיניו כהות מהרגיל. ג'ואי התייחס

אליו ביובש ובקרירות, ולדייב לא היו מספיק כוחות כדי לנסות לפייס אותו. כשהביט במראה, הוא גילה

כי חזיונו מליל אמש התגשם – עינו אכן הייתה נפוחה ולבשה גוון סגלגל.

יש כאלו שיאמרו כי לחזור למקום שבו ספגת מכות זהו שגעון גמור. דייב נטה להסכים איתם, אך זה

לא מנע ממנו לחזור אל מגרש החנייה שמאחורי המועדון מיד ביום שאחרי המכות. על אף שמעל לפני

השטח דייב התנהג כרגיל, תחושותיו ההרסניות הצטברו זו על זו עם כל רגע שחלף. הוא חיפש

נואשות אחר פורקן, דרך לנוס לרגע מכל שעל ליבו.

בעודו עומד במגרש החנייה הידוע, הוא הרגיש יד עדינה על כתפו. העדינות והרכות האלו הפתיעו

אותו – לרוב, הוא נתקל בשכונה הזו רק באגרסיביות ותוקפנות. הוא הסתובב – מולו ניצבה אישה

צעירה שנראתה מבוגרת ממנו בשנים אחדות, חיוך גדול מרוח על פניה וחושף שיניים צהובות. עיניה

בהו בו במבט בלתי ממוקד, והיא אחזה בידה בקבוק של משקה אלכוהולי כלשהו. היא לא דיברה,

פשוט הסתכלה על דייב, החיוך שעורר בנער שמולה אי-נוחות עדיין על פניה.

"אני יכול לעזור לך?" הוא שאל.

"אתה נראה עצוב," היא צחקקה, שכרות בקולה. "למה אתה פה לבד?"

דייב שתק.

"קח, קח קצת," היא מלמלה והושיטה לו את הבקבוק שלה.

הנער הביט בבקבוק. המשקה נראה כל כך מפתה – השכרות, השכחה, ההפסקה הזו מהנטל

שברגשות. הוא הושיט את ידו קדימה ולקח את הבקבוק מידי הנערה, מקרב את הזכוכית הקרה אל

פיו. פיית הבקבוק נגעה בשפתיו, והוא הטא אותו כלפי מעלה כדי שהנוזל השקוף-למחצה יזרום

לעברו. הוא הרגיש קור ממלא את פיו, שורף במורד גרונו.

האישה התיישבה בסמוך לקיר המועדון, נשענת עליו. "בוא, תספר לי מה יש," היא הזמינה את דייב

וטפחה קלות על המדרכה לצידה.

דייב התיישב לידה, הבקבוק עדיין בידו. הוא לגם בשנית, מתחיל להרגיש מעט מטושטש.

הוא החל לגולל בפני הזרה את סיפורו, לוגם מן המשקה בין משפט למשפט. הוא פתח את נשמתו

בפני הצעירה, שהנהנה מדי פעם ושיחקה בשיערה השחור. הוא סיפר על אמו ועל אביו, על חבריו

הבודדים ועל המכות שספג. היא הנהנה שוב ומלמלה משהו לגבי העין הנפוחה שלו.

עם הזמן שחלף, דיבורו של דייב החל להיות מעורבב ומעוות. חושיו התקוהו, מוחו היה חסר מנוחה.

הוא הקיא, ומיד לאחר מכן איבד את הכרתו.

כשדייב התעורר, השמש החלה לשקוע. ראשו כאב, והאישה כבר לא הייתה שם. לידו הייתה רק

שולית מצחינה בצבע חום מבחיל ובקבוק זכוכית מנופץ. הוא קם על רגליו, מתחיל ללכת בחזרה אל

הדבר הקרוב ביותר לבית שהיה לו. בהתחלה הוא היה מסוחרר והליכתו מגושמת, אך לאט לאט

מצבו השתפר.

כשהוא הגיע אל הבית, רק ג'ואי היה בסלון. הוא הסב את ראשו למשמע הדלת נפתחת, והבעה

כועסת התלבשה על פניו.

"אל תסתכל עליי ככה," מלמל דייב וסגר את הדלת אחריו.
"תקשיב לי טוב, דייב," אמר ג'ואי. "אתה החבר הכי טוב שלי. אני לא יודע מה עובר עליך, אבל אני רוצה להוציא אותך מזה, ואני לא יכול לעשות את זה כשאתה בונה מסביבך חומה. ותאמין לי, דייב, החומה הזאת תיפול. וכשהיא תיפול, היא תקבור אותך מתחת להריסות."
דייב שתק, בוהה בחברו בחוסר ריכוז. הוא ניסה להבין את פירוש המילים שנאמרו לו, ומוחו שלא היה בשיאו באותם הרגעים לא הפך את המשימה לקלה יותר.
ג'ואי התייאש מהשתיקה של חברו. "אני מבין שאין עם מי לדבר," הוא נאנח וחזר לצפות בטלוויזיה.

המפגשים עם האישה שחורת השיער הפכו לשגרה עבור דייב. הוא אפילו לא ידע מה היה שמה, אך הוא הרגיש חופשי לחלוטין לשתף אותה במה שעל ליבו. הדברים התנהלו באותו האופן בדיוק בכל פעם – שני הצעירים נפגשו במגרש החנייה שמאחורי המועדון, חלקו בקבוק של משקה אלכוהולי ודיברו על חייהם. דייב למד מתי עליו להפסיק לשתות אם בכוונתו להישאר בהכרה, והצליח להסתייר את המנהג האסור שלו ממשפחתו המארכת. מרובה, לפחות. ג'ואי שם לב שמהו רע קורה, אך הוא היה חסר אונים מול ההתבצרות של חברו מאחורי החומות. דייב היה מופנם ועייף, בקושי דיבר ולא עסק יותר בפעילויות שהסבו לו הנאה בעבר.

דייב הרבה להתעורר בלילות. הוא היה שוכב בדממה על המזרן שלו, משתוקק להירדם בשנית אך לא מצליח.

באחד מהלילות האלו, הוא שמע דיבור חרישי מעבר לקיר. דייב דמיין במוחו את מבנה הבית וניסה להבין באיזה מהחדרים הקיר הזה גובל. לאחר מספר שניות של מחשבה, הוא נזכר – זהו חדר השינה של רייצ'ל וג'ורג'. הוא התיישב על המזרן שלו והצמיד את אוזנו אל הקיר הצונן, מאזין לשיחה.
"אבל רייצ'ל, אין לנו כסף לזה," אמר קול גברי ועמוק.
"אז מה אתה רוצה שנעשה? נזרוק את הילד לרחוב?" ענתה אישה.
"נפנה לרווחה, אולי? זה התפקיד שלהם, אחרי הכל," השיב הגבר.
"לעזאזל, ג'ורג'! הוא כבר בן שבע עשרה! עד שימצאו לו בית הוא כבר לא יהיה קטין ויצטרך לצאת לעולם לבד בלי בית לחזור אליו."

דייב שמע מספיק. הוא נשכב בחזרה, מכסה את ראשו בכרית כדי לא לשמוע עוד מהשיחה. תחושה של כבדות מעיקה מילאה את גופו ואת מוחו. הוא לא ישן באותו הלילה.

"דייב," לחש ג'ואי ותקע מרפק בצלעותיו של חברו, עוצר אותו ברגע האחרון מלהירדם בשיעור.
"מצטער," מלמל השני בעייפות.

"מה יש לך? מתי הלכת לישון?"

"באותה שעה כמו תמיד," הוא שיקר.

"מה שתגיד. אתה הולך איתי הביתה היום או שאתה שוב נעלם?" שאל ג'ואי בחוסר סבלנות.

"יש לי משהו לעשות היום."

הוא גלגל את עיניו, לא משיב.

בסוף אותו יום לימודים, דייב הלך שוב לפגוש את ידידתו שחורת השיער. כשהוא הגיע אל מקום המפגש הקבוע שלהם, הוא הבחין בעצם מרובע שבלט מכיסה של האישה.

"מה יש לך שם?" שאל דייב והצביע על החפץ.

"סיגריות!" קראה האישה בגאווה, כאילו השיגה אוצר יקר ערך.

דייב התיישב לידה על המדרכה, בזמן שהיא שלפה מכיסה את חפיסת הסיגריות ומצתה. היא הדליקה אחת מהן והושיטה לו אותה. "תנסה, זה כיף."

"לא, כבר ניסיתי פעם, אני לא אוהב את זה."

"מה אכפת לך? קח."

דייב נאנח ולקח את הסיגרית הדולקת, מביט בה. מה יש לו להפסיד? הוא שאף ממנה, הפעם לא משתעל. היא עדיין הייתה דוחה בעיניו, אך פחות נוראית מהפעם הקודמת.

"זה מגעיל," הוא אמר והחזיר את הסיגרית לאישה שישבה לידו.

"בטוח?" היא שאלה באכזבה.

"כן, בטוח," השיב דייב בהבעת גועל. האישה משכה בכתפיה ולקחה ממנו את הסיגריה, מתחילה לעשן אותה בעצמה.

הפעם שני הצעירים לא דיברו כלל. דממה כבדה חצצה ביניהם, איתנה כמו חומת לבנים. כשהאישה סיימה לעשן היא זרקה את הסיגריה והלכה, מבלי לספק הסברים. דייב הרים את ראשו, מביט בשמיים הכחולים והעצומים שנפרשו מעליו. העולם נראה כל כך גדול, והוא הרגיש כל כך קטן. בלי מקום להיות בו, בלי אף אחד קרוב אליו. הוא היה כל כך מרוחק, הוא היה מיואש, הוא היה חסר תקווה. למרות שהיו סביבו אנשים, הוא חש בודד. במשך שעות ארוכות הנער ארוך השיער בהה בשמיים הכחולים מעליו, עד שהתחלפו לגוון אדמדם של שקיעה.

באותו הלילה, דייב ארז את כל חפציו בילקוט בית הספר שלו. הוא לא היה מסוגל לשאת יותר את התחושה שהוא נטל על המשפחה שאירחה אותו, שהוא שפל ומגעיל מדי בשבילם, שהוא לא ראוי להם. בשעה שלוש לפנות בוקר, כשהיה בטוח שכולם ישנים, הוא קם מהמזרן ששימש עבורו כמיטה והתלבש בדממה מוחלטת. הוא יצא מחדר השינה וניגש אל ארון הנעליים שליד דלת הכניסה. הוא נעל את זוג הנעליים היחיד שלו, זה שנעל כשהגיע לבית חברו מספר חודשים לפני כן. כשהילקוט תלו ברצועה אחת בלבד על כתפו וידו כבר על הידית הקרה של דלת הכניסה, יד חמימה הונחה על כתפו של דייב. הוא הסתובב בבהלה.

מולו ניצבה דמות רזה ונמוכה, בעלת שיער בלונדיני עד הכתפיים ועיניים כחולות, עם שקיות כהות מתחתיהן. מולו ניצב ג'ואי, ידו עדיין מונחת על כתף חברו.

דייב לא ציפה לכך. הוא לא היה מוכן להיתפס במצב כזה, למרות שתכנן את הבריחה שלו לפרטי פרטים, לא הייתה לו אף תוכנית למקרה שהוא ייתפס. הוא לא ציפה לכך שמישהו יתפוס אותו חשוף לגמרי, הוא לא ציפה לכך שמישהו יצליח להפיל את החומה. ג'ואי הביט בחברו בדממה, מנסה למצוא מילים. אחרי מספר דקות של שתיקה, הוא הצליח להוציא רק משפט אחד מפיו.

"אני לא משאיר אותך לבד בזה."

דייב שמט את הילקוט אל הרצפה. הוא שתק. לאחר כמה רגעים של דממה, הוא חיבק את חברו. "תודה," לחש דייב.

ג'ואי גיחך. "בשביל מה יש חברים?"

האנשים שבאמת אוהבים אותך, נמצאים מחוץ לחומה. לפעמים הם הולכים שם לבד, לפעמים בזוגות ולפעמים הם בכלל עוצרים לנוח. לפעמים הם רבים ולפעמים מעטים, אבל הם תמיד, תמיד שם.